

Lp.	Województwo	Powiat	Poczta	Siedziba	Typ
1	kieleckie	jędrzejowski	Słupia	Słupia	rolniczy
2	koszalińskie	białogardzki	Białogard	Czarnewesy	rolniczy
3	olsztyńskie	pasłęcki	Rychliki	Rychliki	rolniczy
4	opolskie	nyski	Jasienica Dolna	Lasocice	rolniczy
5	poznańskie	kaliski	Skalmierzyce	Szczypiorno	rolniczo-warzywny
6	poznańskie	rawicki	Bojanowo	Bojanowo	rolniczy
7	rzeczowskie	jarosławski	Jarosław	Ożańsk	rolniczo-warzywny
8	wrocławskie	strzeliński	Zarzyca	Skoroszewice	rolniczo-warzywny
9	wrocławskie	kłodzki	Kłodzko	Książówka	rolniczy
10	zielonogórskie	gorzowski	Lubiszyn	Wysoka	rolniczo-warzywny

§ 4. 1. Do zakresu działania wszystkich stacji doświadczalnych oceny odmian należy:

- 1) przeprowadzanie doświadczeń odmianowych, wstępnych, rejonizacyjnych i kombinowanych na terenie stacji;
- 2) przeprowadzanie odmianowych doświadczeń produkcyjnych na polach gospodarstwa, w którym zlokalizowana jest stacja;
- 3) przeprowadzanie we własnych (stacyjnych) laboratoriach analiz jakości odmian badanych przez stacje w doświadczeniach polowych;
- 4) obliczanie i opracowywanie wyników doświadczeń i analiz wykonywanych przez stację oraz udział w opracowywaniu wyników odmianowych doświadczeń produkcyjnych, wykonanych na terenie określonym przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej — wojewódzki zarząd rolnictwa;
- 5) udział w opracowywaniu rejonizacji odmian na terenie województwa;
- 6) udział w szkoleniu pracowników służby rolnej, służby agronomicznej, państwowych ośrodków maszynowych, państwowych gospodarstw rolnych i członków spółdzielni produkcyjnych oraz urządzenie pokazów w zakresie doświadczalnictwa odmianowego i odmianoznawstwa;
- 7) sprawozdawczość z działalności stacji.

2. Do zakresu działania Centralnej Stacji Doświadczalnej Oceny Odmian w Słupi Wielkiej należy ponadto:

- 1) wykonywanie opisów i pomiarów morfologicznych oraz badań biologii odmian, wymaganych dla stwierdzenia botanicznej odrębności, typowości i wyrów-

nanie oraz wartości gospodarczej tychże odmian, według wytycznych Ministerstwa Rolnictwa;

- 2) zbiorcze opracowywanie tych opisów i badań łącznie z wynikami rejestrowych badań odmianoznawczych, wykonywanych w te same stacje i placówkach innych instytucji;
- 3) przeprowadzanie anonimowego rozdziału nasion roślin korzeniowych dla wszystkich punktów doświadczalnych w kraju oraz rozdziału nasion innych roślin do doświadczeń.

§ 5. Tracą moc przepisy dotychczasowych zarządzeń Ministra Rolnictwa, dotyczące zakresu działania stacji doświadczalnych oceny odmian, a mianowicie:

- 1) ust. 2, 3 i 4 zarządzenia nr 49 Ministra Rolnictwa z dnia 25 kwietnia 1952 r. w sprawie powołania stacji doświadczalnych oceny odmian (Dz. Urz. Min. Rolnictwa Nr 7, poz. 23);
- 2) § 5 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 sierpnia 1952 r. w sprawie organizacji nasiennictwa (Monitor Polski Nr A-68, poz. 1037);
- 3) § 2 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 8 grudnia 1952 r. w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian (Monitor Polski Nr A-104, poz. 1620);
- 4) §§ 2 i 3 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 16 lipca 1953 r. w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian (Monitor Polski Nr A-70, poz. 851).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Minister Rolnictwa: w z. L. Rzewoński

188

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOLEI

z dnia 5 lutego 1955 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Kolei, świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązku-

jącymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez produkty (wyroby) nietypowe rozumie się produkty (wyroby) nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednostkowy lub małoseryjny, niepowtarzalny i które wykonywane są według warunków technicznych określonych indywidualnie przez odbiorcę przy każdym zamówieniu.

2. Do usług nietypowych zalicza się wszelkie roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawę do ustalenia cen produktów nietypowych lub opłat za nietypowe usługi, o których mowa w § 1, stanowi kalkulacja planowanego kosztu własnego sporządzona przez dostawcę (wykonawcę) według wzorów obowiązujących dla przedsiębiorstw podległych Ministrowi Kolei.

2. Kalkulacja powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach i wzorach, na podstawie których ustala się ilości i rodzaje materiałów podstawowych (bezppośrednich) oraz czas robocizny bezpośredniej, potrzebnych do wykonania nietypowego wyrobu lub nietypowej usługi. Podstawowymi elementami do ustalenia ilości materiałów powinny być w miarę możliwości techniczne normy zużycia materiałów, a do ustalenia ilości pracogodzin robocizny bezpośredniej — techniczne normy pracy, określające niezbędnie konieczny czas do wykonania części produktu lub usługi w poszczególnej fazie procesu produkcyjnego.

3. Odpowiednia komórka przedsiębiorstwa lub zakładu ustala na podstawie materiału, o którym mowa w ust. 2, planowany koszt własny produktu lub usługi według obowiązujących zasad kalkulacji, przyjmując:

- 1) koszt materiału według cen obowiązujących w dniu sporządzania kalkulacji, przy czym narzut kosztów zakupu oblicza się w stosunku do wartości materiałów wykazanej w kalkulacji; w przypadku korzystania z obróbki obcej (usług obcych) wykazuje się w odrębnej pozycji rodzaj obróbki lub usługi oraz przewidziany jej koszt (na podstawie cennika lub w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki lub wykonującym usługę);
- 2) koszty robocizny bezpośredniej według obowiązującego taryfikatora robót i obowiązujących stawek płac;
- 3) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, ogólnozakładowe, koszty zaopatrzenia materiałowego, koszty zbytu) według procentowego narzutu wynikającego z planu techniczno-ekonomiczno-finansowego; wyliczenie narzutów kosztów wydziałowych przeprowadza się w oparciu o planowe stawki procentowe poszczególnych wydziałów, uczestniczących w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. 1. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, wykonywane lub świadczone przez jednostki podległe Ministrowi Kolei na rzecz jednostek podległych innym ministrom, ustalane będą:

- 1) jeżeli wartość zamówienia nie przekracza 100.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Ministerstwo Kolei w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca,
- 2) we wszystkich innych przypadkach — przez Ministerstwo Kolei w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca.

2. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, wykonywane lub świadczone w obrębie

przedsiębiorstw podległych Ministrowi Kolei, ustalane będą:

- 1) jeżeli wartość zamówienia nie przekracza 100.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala centralny zarząd (centrala, zarząd), któremu podlega dostawca, w porozumieniu z centralnym zarządem (centralą, zarządem), któremu podlega odbiorca;
- 2) jeżeli wartość zamówienia wynosi ponad 100.000 zł, a nie przekracza 1.000.000 zł — przez centralny zarząd (centralę, zarząd), któremu podlega dostawca (wykonawca), w porozumieniu z centralnym zarządem (centralą, zarządem), któremu podlega odbiorca, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Departament Finansów Ministerstwa Kolei;
- 3) jeżeli wartość zamówienia przekracza 1.000.000 zł — Departament Finansów Ministerstwa Kolei.

§ 4. Upoważnia się do decydowania w sprawie ustalenia cen i opłat, o których mowa w § 3:

- 1) dyrektorów centralnych zarządów:
 - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia przez dostawców (wykonawców) i odbiorców (zleceniodawców) (§ 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1),
 - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia wynosi ponad 100.000 zł, a nie przekracza 1.000.000 zł (§ 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2);
- 2) dyrektora Departamentu Finansów Ministerstwa Kolei:
 - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia pomiędzy centralnym zarządem, któremu podlega dostawca (wykonawca), a centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca) (§ 3 ust. 2 pkt 2),
 - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia przekracza 1.000.000 zł (§ 3 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3).

§ 5. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia nie przekracza 100.000 zł, dostawca (wykonawca) sporządza kalkulację, o której mowa w § 2, i przesyła ją w 2 egzemplarzach do odbiorcy (wykonawcy) w terminie 14 dni od daty otrzymania zamówienia (zapytania). Odbiorca (zleceniodawca) zawiadamia dostawcę (wykonawcę) w terminie 7 dni od daty otrzymania kalkulacji o przyjęciu ceny lub zgłasza w tym terminie zastrzeżenia.

2. Przyjęcie ceny lub opłaty przez odbiorcę (zleceniodawcę) następuje przez przesłanie 1 egzemplarza kalkulacji podpisanej przez dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu) i głównego (starszego) księgowego.

3. W przypadku nieprzyjęcia ceny (opłaty) odbiorca zgłasza zastrzeżenia co do proponowanej ceny (proponując poprawki i wnosząc uwagi do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych). Dostawca zawiadamia odbiorcę w terminie 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń (poprawek i uwag) o ich przyjęciu lub o skierowaniu wniosku o ustalenie ceny (opłaty) w trybie określonym w § 6 ust. 2.

§ 6. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia wynosi ponad 100.000 zł, dostawca (wykonawca) przesyła w terminie 14 dni od daty otrzymania zamówienia wniosek wraz z kalkulacjami, o których mowa w § 2, w 4 egzemplarzach do Ministerstwa Kolei i w 1 egzemplarzu do odbiorcy.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, przesyła się w przypadku, gdy wartość całego zamówienia:

- 1) wynosi ponad 100.000 zł, a nie przekracza 1.000.000 zł, do właściwego centralnego zarządu;
- 2) przekracza 1.000.000 zł, do Departamentu Finansów Ministerstwa Kolei.

§ 7. 1. Ministerstwo Kolei (Departament Finansów, centralny zarząd) przesyła w terminie 14 dni od daty otrzymania wniosku 2 egzemplarze wniosku i kalkulacji ministerstwu, któremu podlega odbiorca, wyznaczając projektowaną wysokość ustalonej ceny. Odbiorca (zleceniodawca) ze swej strony, jeżeli ma zastrzeżenia co do otrzymanej kalkulacji, podaje w tym samym terminie zastrzeżenia swojemu ministerstwu (centralnemu zarządowi).

2. Ministerstwo, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca), może w terminie 14 dni od daty otrzymania wniosku zgłosić zastrzeżenia co do proponowanej ceny, przysyłając 1 egzemplarz kalkulacji z poprawkami i uwagami do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych. Niezgłoszenie w powyższym terminie zastrzeżenia stanowi dowód przyjęcia proponowanej ceny (opłaty).

3. W przypadku niezgłoszenia zastrzeżeń przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca), lub uzgodnienia wysokości ceny lub opłaty Ministerstwo Kolei (Departament Finansów lub centralny zarząd) przesyła w terminie 7 dni (po upływie 14-dniowego terminu na zgłoszenie zastrzeżeń) do dostawcy (wykonawcy) w 2 egzemplarzach decyzję o ustaleniu ceny (opłaty). Dostawca (wykonawca) obowiązany jest przesłać natychmiast 1 egzemplarz decyzji do odbiorcy (zleceniodawcy).

§ 8. W razie zgłoszenia przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca), zastrzeżeń Ministerstwo Kolei (Departament Finansów, centralny zarząd) przesyła w razie nieuznania zastrzeżeń w terminie 14 dni od daty otrzymania zastrzeżenia akta do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Kosztów i Polityki Cen), zawiadamiając o tym równocześnie ministerstwo, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca).

§ 9. W przypadkach określonych w § 3 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie zasad ustalania cen produktów nietypowych oraz opłat za nietypowe usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-94, poz. 1304 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 684) stosuje się

bez względu na wartość całego zamówienia tryb przewidziany w § 5, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia stosuje się tryb przewidziany w §§ 6, 7 i 8.

§ 10. 1. Do wyjątkowych przypadków, o których mowa w § 4 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r., zalicza się:

- 1) wykonywanie nietypowych skomplikowanych remontów, kiedy warunki techniczne nie pozwalają na sporządzenie kalkulacji,
- 2) wykonywanie robót w ramach specjalnych akcji ratowniczych lub zabezpieczających i w przypadku awarii, kiedy konieczność natychmiastowego przystąpienia do wykonania robót nie pozwala na sporządzenie wstępnej kalkulacji i jej uzgodnienie w trybie określonym w §§ 3, 5, 6 7 i 8.

2. W przypadkach wyjątkowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, podstawę do rozliczeń między dostawcą (wykonawcą) a odbiorcą (zleceniodawcą) stanowi kalkulacja wynikowa, w granicach ustalonego przez dostawcę (wykonawcę) w porozumieniu z odbiorcą (zleceniodawcą) limitu należności, stanowiącego cenę orientacyjną.

3. W przypadkach wyjątkowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, podstawę do rozliczeń między dostawcą (wykonawcą) i odbiorcą (zleceniodawcą) stanowi kalkulacja wynikowa (bez limitowania).

4. Limit należności ustala się na podstawie kalkulacji wynikowych uprzednio wykonywanych już przez dostawcę (wykonawcę) podobnych robót lub usług nietypowych oraz w oparciu o przesłanki techniczne wynikające z przybliżonej kalkulacji wstępnej.

5. Limit należności ustala komórka techniczna w porozumieniu z komórką kosztów własnych.

6. 1) Limit należności (cenę orientacyjną) ustala się, bez względu na wartość całego zamówienia, w trybie ustalonym w § 5, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia stosuje się tryb określony w §§ 6, 7 i 8.

2) Ostateczne rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej, zatwierdzonej przez Ministerstwo Kolei (Departament Finansów lub centralny zarząd) w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca (zleceniodawca), jednak w wysokości nie przekraczającej uzgodnionego limitu, z zachowaniem trybu określonego w § 7 ust. 3 i § 8.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kolei: *R. Strzelecki*

189

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 20 grudnia 1954 r.

w sprawie społecznych opiekunów nad zabytkami.

Na mocy art. 1 lit. d) dekretu z dnia 15 września 1944 r. o zakresie działania Resortu Kultury i Sztuki (Dz. U. Nr 5, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się stowarzyszenie pn. „Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze” (zwane dalej „P. T. T. K.”) do powoływania w ramach swoich zadań statutowych (§ 6 lit. c) i § 7 lit. l) i m) opiekunów społecznych nad zabytkami architektury i archeologii,

§ 2. Opiekunowie społeczni są powoływani i odwoływani przez właściwe władze P. T. T. K. w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

§ 3. Zakres opieki sprawowanej przez opiekuna społecznego obejmuje albo poszczególne zabytki, albo wszystkie zabytki na określonym terenie.

§ 4. Do obowiązków opiekuna społecznego należy w zakresie opieki nad zabytkami architektury i archeologii: